

Becsy András

Napló

*Nyolc éves letem
1920. augusztus 7.*

Kattan apám markában most a vagonnak a nyirkos húzókarja, az ajtó nyílik, gördül a vázon, míg, ki lehet, suttogja anyám, az öregje közül, mint eddig mind, mormogja apám, és kése után nyúl, még hallom, hogy a mellettiünk álló vagonokból szintén másznak elő, lassan gördülnek az ajtók, kívülről ránk húzza apám, a vagon becsukódik, érzem, ahogy lágyan rám húzza anyám takarómat.

*

Most a Viharsarokig visz, mondta apám, vonatunk, s hogy készüljek, mert máshogy jár az a hely, s a szavában ott bujkált, hogy hívogató szépasszonyi öl vár, hamvas bőr, de erős kar fogja vigyázni anyámat, húgomat, őt, és három öcsémet, s tartani fog majd, míg mellére szorítja a szívem, a fej lebecsüklök vállára, s csak hagyjam, elaltat majd az a föld is.

*

Kattan a nyirkos kar, lány hajnali hús levegővel kúszik a szürke világ a vagonba, a vázon az ajtó félig gördül csak, megfogja apám a felénél, ugrana már, késed hagyj itt, suttogja anyám, még újra bevisznek majd, ez az ő dolguk, s az ukázuk ez volt, több vagon is nyílik, krákol valahol már két ember, kését az apám halkán teszi vissza vén székére, ki az?, tán Mátyás Pista apósa, válaszol álmos hangon apám az anyámnak. Látom, ahogy ránk húzza az ajtót. Vége az éjnek.

*

Most már látom, hogy milyen is: borzalmas. A szemnek nincs min botlania, krákog kínjában a szél, mert nincsen más, csak tér, tért tér követ itt, anyaszülten nyújtózik ki a sík, nincs vége a testnek, a gátról látom még a Bihar-hegységet, úgy-ahogy, innen.

*

Kése a zsebben, a lábainál állok, keze nyitja áporodott vagonunknak a zárját, gördül az ajtó, húgom, anyám és három öcsém alszik kiterítve, ugrik, majd maga mellé tesz, ráhúzza, amit kell, lent, a peronnak a végében már lóg az az ember, szél sem bántja, felette a lomb már várja a reggelt, ismét egy vén, nézi apám, ajtók mocoognak, gyorsan kell kötelét elvágni, ilyenekkel a félsz jár, mely kórságként terjed majd, beivódik az agyba, rettenet integetett el, s félelem élezi itt most ránk a fogát, ezt gondolnák, hát gyorsan a fáról, még mielőtt eszmél a szerelvény, s fogja a kését, néhány férfi segít, emelik le a földre a testet, még ha a törvény tiltja is ezt, látom, viszik is már.

*

Asszonyi öl vár itt, és érzem, hamvas a bőre, meg fog tartani majd ez a föld, két karja erős, csak engedjem puha mellén elringatni a szívem.

*Az Irodalmi Jelen főszerkesztője és a lap szerzői –
Böszörményi Zoltán, Rónai-Balázs Zoltán, Jakatics-Szabó Veronika,
Nagy Zopán, Payer Imre –
az ezeréves határt jelző szerény kőhalomnál – Predeal, 2012*

*Nem kérek tőled semmit,
most, hogy rád találtam,
ha kell, ringatlak
sok bajt látott karomban,
s gyűjtöm az erőt, hogy újra,
ha kell, százezerszer
négy égtáj felé kiáltsam:
megtaláltalak, Hazám!*

Böszörményi Zoltán: *Megtaláltalak*